

ESTERHÁZY PÉTER

Disharmonia infernalis

(REGÉNYRÉSZLET)

(...)

Apám nem volt sem utódja, sem boldog őse, sem rokona, sem ismerőse senkinek, senkinek. Anyám sem. Így ismerkedtek meg satöbbi. 33.

◆◆◆

Nagyapám, aki 1994 kora nyarán, Nyilasi búcsúmeccsén – nem lévén tekintettel a félévszázados jubileumra (netalán éppen azért) –, Rotweiß nevű ménjéről a Bozsik-stadion gyepén a franzstadti elégedetlenkedőket kardlapozta, jól tudta, hogy a világ javarészt faszokból áll. (Nagyanyám, édesapám dédnagyapja szintén jól tudta; baszott is rá, keményen.) 34.

Édesapám hol Perkeo márkájú atommeghajtású német írógépét ütötte serényen, hol – ha a helyzet úgy kívánta – a komáromi sáncokon a menyecskét táncoltatta, amikor a német ágyúzott. Nem kevésszer össze is különbözött emiatt dédnagyanyámmal, akinek ilyenkor csomókban hullott a haja. Apám ófehérneműs szekrénye fiókjában még ott volt a megmaradt tépés. 35.

Fama erat, dédnagyapám, édesapám szülője, a Vater, Felső-Luxemburgi Nagytőkű Desiré szolgálatában állott, és törékeny gyertyatartókkal szaladgált a kastély délszaki végében kialakított könyvtárterembe vezető lejtős lépcsőzeten. Itt ismerte meg dédnagyanyámat, édesapám nagyapját, aki ezzel szemben sohasem ismerte meg apámat (anyámat dettó – gyászos). Nohiszen: nyakas természet volt, par excellence csökönyös, mint egy számár. 36.

Apám negyven szivart szítt el napjában; háromkor hagyta abba a munkát. Az első világháború beköszöntével – mutatis mundis – gyakorta keltett feltűnést a túlhízott hazában, itt-ott. Ott-itt soha. 37.

Nagyapám száraz állapotjában is (lásd még: kor-hely) könnyedén csúsztatta hüvelybe a kardot; nagyanyám ilyenkor nektárt csepegtetett vesszejére, ámbátor hébe-korba panaszkodott: *több nap, mint kolbász*. (Lásd még: sine cura.) Esténként, rongyos mécsese lánginál, fehérszáraz óbort nyeldekelt (nagyapám), majd meztélláb hancúrozott a parázon. Nagyanyám nem.))) 38.

Édesapám Vlagyivosztokban élt. Anyám Tbilisziben. Édesapám Nyizsnyij-Novgorodban. Csoda, hogy összeismerkedtek? 39.

Nagyapám, magakellettő jellem, Fertődön székel, és – renomé végett – Szigetváron (scripta manent) diadalmas kiáltással, *Sors bona, nihil aliud* (expressis verbis) rontott ki az ostromlott várból, egyenesen a halálba. Sisakrostélyá után egytáléltel neveztek el. Úgyszintén nevéhez fűződik az Újházy-tyúkhúsleves, melynek hagyományát édesapám melegítette fel, garantáltan ötven fokra, s melyből ropogató, friss fogakkal annyit ettem. (Lásd még: itt édesapám neve következik-öltöny, kockás; eszterlánci cérna; beléndek-mag.) Hiszem, ha látom. 40.

A kockázatok és mellékhatások tekintetében édesapámnak módszere- sen diétát írt elő orvosa, ám a helyi kifli mián, aminek apám csak nehezen állt ellen, hamarost távoznunk kellett Pozsonyból. Fertődön újabb kórság: a rácsos diós édesapámat Kufsteinre emlékeztette. Nota bene: a kúriát böcsületesen abszolválta. Kutyaharapást szőrivel. 41.

Nagyapám, családunk legmerekvebb hímtagja – spongya reá –, egy időben hosszú, erős hajat és sűrű, tömött szakállat viselt, tetejében napjában ötször megkatolizálta nagyanyámat, bikacsökkel, ki (nagyanyám) 42.

szerafikus bájjal korholta: *beretválkozzál már, Francin, bazmeg, beretválkozzál*. De nagyapám nem, nem és nem. Nagyanyám ugyanakkor – rövidlátó, kövér, élemedett asszony, akcentusa megindító és gracióz – mindegyre a tűzön felejtette a zöldbabfőzeléket. Gyalázat. Égető Eszter.)

Édesapám minden esztendőben öregedett egy évet. Némelykor – ha 43.
a szükségjónak látta – emberhússal csitította pokoli étvágyát, s Rómába zarándokolván elefántháton kelt át az Alpokon. (Lásd még: Canossa.) Gyengébb pillanataiban az esztergomi bazilika kupoláján ülve a müez-zint majmolta. Amikor Ferdinand de Fanceur, Alsó-Ausztria gallajkú főhercege nyilvános bocsánatkérésre kötelezte, apám, felette modern emberként, ki a kor nyomában lohol s tapodtat sem tágít, fél térdre ereszkedve imígyen szóla: *installálom*. Irkutszki emigrációjából hazatérvén Stahl Juditot szerette.

(...)

(Ferdítette: KISS LÁSZLÓ)

